

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/224/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115201064
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Škrab
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8115201064.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Škraba a členov JUDr. Petra Šama a JUDr. Mareka Kohúta, v právnej veci žalobcu: K. S., R.. XX. XX. XXXX, D. Q. XXX, zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom Svidník, Sov. hrdinov 163/66, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 16. 9. 2015 pod č.k. 11C/16/2015 - 68, jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania na účet jej právneho zástupcu vo výške 108,10 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov vyššie označeným rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 678,07 eur do 3 dní od jeho právoplatnosti. Zároveň určil, že zmluvná podmienka v zmluve uzavretej medzi účastníkmi č. XXXXXXXX dňa 12. 4. 2006, uvedená vo Všeobecných obchodných podmienkach v bode 13 o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 457,20 eur na účet jeho právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vychádzal z odôvodnenia návrhu, ktorým žalobca sa domáhal určenia, že zmluvná podmienka v Zmluve č. XXXXXXXX, uzavretej medzi účastníkmi dňa 12. 4. 2006, uvedená vo Všeobecných obchodných podmienkach o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobu v tejto časti odôvodnil tým, že žalovaný za uvedený poplatok mu neposkytol žiadne reálne plnenie, navyše je neurčitý a poukázal v tejto súvislosti aj rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe č. AZ 17U 192/2010 z 3. 5. 2010. Zároveň žiadal aj o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 678,07 eur, majúci za to, že úroky a poplatky v úverovej zmluve sú úžerné a z tohto dôvodu neplatné podľa § 39 Obč. zákonníka. Navyše v zmluve nebolo uvedené RPMN a preto podľa § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. je úver bezúročný a bez poplatkov. Keďže z úveru zaplatil 1.541,11 eur, znamená to, že uhradil žalovanému o 638,07 eur viac. V žalobe poukázal na to, že dňa 12. 4. 2006 uzavrel so žalovaným Úverovú zmluvu, ktorou za úver vo výške 26.000,- Sk zaplatil poplatok 19.000,- Sk. Ten z predmetného úveru predstavuje až 73,03 % ročne.

Žalovaný žiadal návrh zamietnuť. Vzniesol námietku premlčania práva na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, čo zdôvodnil tým, že v opačnom prípade by bolo možné bez akéhokoľvek časového

obmedzenia zneplatniť úverovú zmluvu a domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia, a to aj po tom, keď by sa premlčalo samotné právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, čo by viedlo k nestabilite právnych vzťahov. Prvýkrát právo na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky bolo možné uplatniť deň po uzavretí zmluvy, teda 13. 4. 2006, a trojročná premlčacia lehota tak uplynula 13. 4. 2009. Neuznal ani nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože nenastala žiadna z jeho foriem v zmysle § 451 Obč. zákonníka. Navyše poukázal na prekážku res iudicata, pretože plnením z predmetnej úverovej zmluvy sa zaoberal rozhodcovský súd, ktorý rozhodol vo veci rozsudkom sp. zn. SR 2393/07 zo dňa 25. 4. 2007. Napokon namietal miestnu príslušnosť Okresného súdu Prešov, keďže podľa sídla žalovaného je miestne príslušný na prejednanie veci Okresný súd Bratislava I. (§ 85 ods. 2 O.s.p.).

Na základe vykonaného dokazovania, aplikáciou ustanovení zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (v danom prípade v znení účinnom od 1. 4. 2006 do 30. 6. 2006), § 53 ods. 1, 2, 4 Obč. zákonníka a § 153 ods. 3 O.s.p. uzavrel, že nárok žalobcu je plne dôvodný. V danom prípade žalovaný vzniesol tri námietky. Jedna sa týkala nedostatku miestnej príslušnosti súdu, ktorá bola jednoznačne nedôvodná vzhľadom na to, že v prejednávanej veci bola daná miestna príslušnosť súdu na výber s poukazom na § 87 písm. f) O.s.p., podľa ktorého, pri všeobecnom súde odporcu na konanie je príslušný aj súd, v obvode ktorého má bydlisko spotrebiteľ, ak ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Nepochybne sporná úverová zmluva je spotrebiteľskou zmluvou a žalobca je v postavení spotrebiteľa, pričom má bydlisko v obvode Okresného súdu Prešov. Ďalšia námietka sa týkala prekážky právoplatne rozsúdenej veci v rozhodcovskom konaní a v súvislosti s ňou sa súd zaoberal preto posúdením platnosti rozhodcovskej zmluvy. Táto nepochybne nebola individuálne dojednaná a navyše ani nespĺňala podmienku obligatórnej písomnej zmluvy, ako to vyplýva zo zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom od 1. 1. 2006. V tejto súvislosti súd prvého stupňa citoval príslušné ustanovenia označeného zákona. V danom prípade nepochybne nebola dodržaná písomná forma rozhodcovskej doložky. V § 4 ods. 2 sa výslovne uvádza, že písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva (aj vo forme rozhodcovskej doložky) obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami. Len v prípade zmluvy uzavretej elektronicky postačuje uzavretie dohody vo vzájomne vymenených listoch, čo však nie je tento prípad. Nepochybne nebola rozhodcovská doložka nahradená ani vyhlásením zmluvných strán do zápisnice pred rozhodcom, keďže žiadne ústne konanie, ako to vyplýva z obsahu rozhodcovského rozsudku, pred rozhodcom sa nerealizovalo. V tejto súvislosti okresný súd poukázal aj na právny záver vyslovený v Náleze Ústavného súdu ČR I.ÚS 3512/11 zo dňa 11. 11. 2013, podľa ktorého, rozhodcovská doložka rozhodne nemôže byť platne uzavretá len v obchodných podmienkach. Keďže rozhodcovská doložka je absolútne neplatná, dôsledkom je nedostatok právomoci rozhodcovského súdu, čo spôsobuje materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku a teda jeho nezáväznosť. Právna teória takéto rozhodnutia označuje za ničotné, z právneho hľadiska sú považované za neexistujúce (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/3/13). Preto prekážka res iudicata nie je daná a námietka žalovaného v tomto smere je nedôvodná. Nedôvodná je aj ďalšia námietka žalovaného ohľadom premlčania práva na vyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Ako vyplýva z ust. § 100 ods. 2 Obč. zákonníka, premlčujú sa len majetkové práva, právo na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky rozhodne nemožno považovať za právo majetkové. Neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná zo zákona (§ 53 ods. 4 Obč. zákonníka v znení účinnom od 1. 4. 2004) a teda spotrebiteľ nemusí uplatňovať toto právo na súde, pretože súd je povinný o nej rozhodnúť ex offio, ako to vyplýva aj z § 153 ods. 3 O.s.p.. Tak, ako nepodlieha premlčaniu určenie absolútnej neplatnosti právneho úkonu, tak nepodlieha premlčaniu ani určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Argumentácia žalovaného je v tomto smere nesprávna. Premlčaniu podlieha len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, žalovaný však pri tomto nároku námietku premlčania nevzniesol.

Ďalej súd prvého stupňa dôvodil, že v danom prípade podľa bodu 13 VOP jedna tretina dohodnutého poplatku predstavuje úrok a dve tretiny administratívny poplatok. V prípade úverovej zmluvy činí 6.331,33 Sk s dobou splatnosti 9 mesiacov a poplatok 12.666,66 Sk, čo predstavuje 48,71 % úveru. Uvedený poplatok, ako vyplýva z VOP, je za spísanie zmluvy a príslušnú administratívu. Požadovanie úhrady administratívneho poplatku je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keďže dodávateľ vyžaduje od spotrebiteľa splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je totiž nevyhnuté, aby sa nimi platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi v jeho záujme. Zároveň v obdobnej veci už bolo rozhodnuté právoplatným rozsudkom, kedy táto istá zmluvná podmienka bola vyslovená za neprijateľnú, a to v rozsudku toho istého okresného súdu č.k. 11C/42/2012 - 46 zo dňa 13. 9. 2013, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 5Co/219/2013 - 91 zo dňa 21. 8. 2014. Navyše, administratívny poplatok v rozsahu takmer polovice

poskytnutého úveru možno vyhodnotiť ako úžerný a preto neplatný pre rozpor s dobrými mravmi s poukazom na § 39 Obč. zákonníka.

V súvislosti s nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia súd prvého stupňa posúdil úverovú zmluvu v zmysle zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú príkladmo uvedené v § 4 ods. 2 a medzi nimi pod písm. g) je uvedená ročná percentuálna miera nákladov s tým, že ak nie je v zmluve uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Nepochybne v predmetnej úverovej zmluve nie je uvedený povinný údaj o RPMN a preto úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný teda má nárok len na zaplatenie sumy poskytnutého úveru vo výške 863,04 eur a keďže žalobca podľa zhodného vyjadrenia účastníkov zaplatil žalovanému sumu 1.541,11 eur, má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia 678,07 eur (1.541,11 eur - 863,04 eur). Teda v danom prípade došlo k plneniu bez právneho dôvodu len pokiaľ ide o sumu 678,07 eur a preto bolo právne dôvodné žalobe o vydanie tohto bezdôvodného obohatenia vyhovieť.

Pre prípad možnej neskoršej námietky premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia okresný súd poukázal na právny záver vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co/89/2011 - 139 zo dňa 8. 2. 2012 o objektívnej 10-ročnej premlčacej lehote v zmysle § 107 ods. 1, 2 Obč. zákonníka. V tejto veci odvolací súd vyslovil záver o 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe počítanej odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo z dôvodu, že žalovaný (išlo o obdobný prípad a tú istú žalovanú spoločnosť) ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti poskytovať úverov a preto bolo jeho povinnosťou poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvárania zmluvy už niekoľko rokov platila pri spotrebiteľských úveroch úprava vyžadujúca uvádzať RPMN umožňujúca spotrebiteľom zorientovať sa v ponukách rôznych finančných inštitúcií poskytujúcich úvery a posúdiť výhodnosť poskytnutého úveru. Žalovaný dňa 12. 4. 2006 uzavrel so žalobcom úverovú zmluvu, pričom v zmluve údaj o RPMN neuviedol. Takéto dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti žalovaného uvádzať RPMN v zmluvách o úvere sa nedá hodnotiť inak, než ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. V danom prípade teda nepochybne neuplynula ani 10-ročná objektívna premlčacia lehota, keďže len zmluva bola uzavretá v roku 2006, a neuplynula ani subjektívna 2-ročná premlčacia lehota, keďže súd mal za preukázané, že žalobca sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel až v septembri 2014.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov z titulu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 457,20 eur.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal žalovaný odvolanie, ktorým žiadal o jeho zmenu tak, aby návrh žalobcu bol v celom rozsahu zamietnutý, alternatívne zrušiť rozsudok a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V odvolaní predovšetkým trval na tom, že predmetnú zmluvu o úvere nie je možné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pretože bola uzavretá v zmysle § 497 a násl. Obch. zákonníka. Zmluva bola uzavretá v čase, keď podľa Obchodného zákonníka bola považovaná za absolútny obchod, a preto nie je možné na ňu aplikovať iné predpisy, než Obchodný zákonník. Ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa dohodu strán o voľbe predpisu, ktorým sa budú ich ďalšie právne vzťahy riadiť. Ďalej zdôraznil, že čo sa týka Zákona o spotrebiteľských úveroch (zák. č. 258/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov) a povinnosti uvádzať RPMN, je notoriou, že do 31. 12. 2007 tento zákon obsahoval chybný vzorec na výpočet RPMN, čo povinnosť uvádzať tento údaj veľmi relativizuje. Okrem toho, do RPMN sa nezahŕňali zmluvné sankcie (ani úrok z omeškania) a z poplatkov prichádzal do úvahy poplatok platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytnutím úveru (§ 2 písm. e)). Poplatok dojednaný v úverovej zmluve takúto povahu nemá a nárok na jeho zaplatenie je prípadným neuvedením RPMN nedotknutý. Okrem toho, Zákon o spotrebiteľských úveroch sa vzťahoval na zmluvy o úvere až na základe jeho novelizácie účinnnej od 1. 1. 2008. Žalobca napáda poplatok za poskytnutie peňažných prostriedkov v časti za náklady za vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Je zrejme, že predovšetkým mieri na poplatok ako taký. Je logické, že s ohľadom na výrazne vyššie podnikateľské riziko sú úroky požadované nebankovými veriteľmi tiež vyššie ako obvyklé bankové úroky. Pre zistenie obvyklého úroku pre tento typ pôžičky je nutné zistiť, aká výška úrokov bola požadovaná obdobnými podnikateľskými subjektami v prípade zmlúv o krátkodobej pôžičke a úvere v určitom období (rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 12Cmo/95/2005). Ak teda žalobca namieta výšku odplaty za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov, znáša v tomto smere dôkazné

bremeno a musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne (podstatne) vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektami poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov (tak ako žalovaný). Teda je zrejmé, že slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Predmetný poplatok za poskytnutie úveru, podľa jeho názoru, nie je neprimerane vysoký vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania, ako aj podnikateľské náklady sú rozdielne - vyššie oproti bankám. Teda žalobca ako dlžník si musel byť vedomý príslušného poplatku už pri samotnom podpise zmluvy. Pokiaľ ide o jeho výšku, táto v čase uzavretia zmluvy o úvere dlžníkovi vyhovovala, keďže nič voči jeho výške nenamietal, zmluvu o úvere uzavrel a peňažné prostriedky od žalovaného prostredníctvom obchodného zástupcu prevzal. Teda bolo na jeho dobrovoľnom rozhodnutí, či na dané podmienky úverovej zmluvy pristúpi alebo nie. Čo sa týka príslušného poplatku, tento v 1/3 predstavuje úrok a v 2/3 náklady za vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou.

V prípade, ak by súd predsa len zmluvu nesprávne posúdil ako spotrebiteľskú, žalovaný poukázal aj na str. 20 dôvodovej správy Zákona o spotrebiteľských úveroch, kde sa uvádza modelový príklad výpočtu sankcií v spotrebiteľskej zmluve (ide o časť týkajúcu sa novely Občianskeho zákonníka), ktorý jasne počítá s existenciou 1 % poplatku za spracovanie zmluvy. Zdá sa teda, že dôvodová správa takýto poplatok pripúšťa. Dôvodová správa však ide ešte ďalej, keď úrok a poplatok za spracovanie zmluvy označuje za odplatu za poskytnutie úveru. Môže ísť teda o cenu plnenia, ktorá nemôže byť neprijateľnou podmienkou v zmysle Občianskeho zákonníka (to platí aj v prípade, ak by síce nešlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ale išlo by o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle Občianskeho zákonníka). Preto nie je možné hovoriť o absencii obligatórnych náležitostí, keďže si ich príslušný zákon nevyžaduje. V súvislosti s odvolaním proti rozsudku vo veci samej žalovaný napadol aj výrok rozsudku o trovách konania.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného zo dňa 12. 11. 2015 žiadal potvrdiť rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny a zároveň priznať náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť. Pokiaľ súd prvého stupňa návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovel, v tejto súvislosti správne zistil skutkový stav a správne ho aj právne posúdil. Preto odvolací súd plne odkazuje na zdôvodnenie rozsudku okresným súdom (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvého stupňa a k odvolacím dôvodom žalovaného odvolací súd dopĺňa:

Ako už bolo vyššie uvedené, žalovaný v odvolaní predovšetkým namieta, že zmluvu uzavretú medzi účastníkmi nie je možné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Zmluva o úvere medzi účastníkmi bola uzavretá dňa 12. 4. 2006 (č.l. 4). Keďže bola uzavretá v zmysle § 497 a násl. Obch. zákonníka, aj vo VPPÚ (č. I. 42) sa zmluvné strany dohodli na tom, že ich vzťahy sa budú spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka. Postavenie žalobcu ako spotrebiteľa však vychádza z ust. § 52 ods. 3 Obč. zákonníka (spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti), ďalej § 2 ods. 1 písm. a) zák. č. 634/1992 Zb. (spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre priamo osobnú spotrebu fyzických osôb, najmä pre seba a pre príslušníkov svojej domácnosti) a § 3 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. (spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania). Z predmetnej zmluvy o úvere je vyššie uvedený výklad zrejмый. Z tohto dôvodu neobstojí tvrdenie žalovaného, že zmluva o úvere, ak nebola uzavretá do 1. 1. 2008, nebola spotrebiteľským úverom. V jej prípade išlo o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme pôžičky, čo z jej obsahu jednoznačne vyplýva.

Žalovaný sa ďalej v odvolaní bráni tým, že čo sa týka Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov a povinnosti uvádzať RPMN, je notoriou, že do 31. 12. 2007 tento zákon obsahoval chybný vzorec na výpočet RPMN, čo povinnosť uvádzať tento údaj veľmi relativizuje. Zákon o spotrebiteľských úveroch sa vzťahoval na zmluvy o úvere až na základe jeho novelizácie účinnej od 1. 1. 2008 (§ 2 písm. a). Túto otázku správne vyriešil súd prvého stupňa, ak uzavrel, že ak dodávateľ

uvedie RPMN v nesprávnej výške, ide o klamanie spotrebiteľa, nie to ešte vyhovieť snahe žalovaného vôbec ju neuvádzať.

Pokiaľ v odvolaní žalovaný namieta, že slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza, ani tento jeho odvolací dôvod nie je možné uznať. Nakoniec, v poradí druhým výrokom súd prvého stupňa určil zmluvnú podmienku ohľadom tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahrňujúce náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, za neprijateľnú zmluvnú podmienku. S týmto jeho konštatovaním sa odvolací súd plne stotožňuje. Národný súd je povinný počas použitia ustanovení národného práva, ktoré sú skoršieho alebo neskoršieho dátumu, než Smernica Rady 93/13/EHS, interpretovať ich, pokiaľ je to možné, v svetle presného znenia a účely Smernice. V tejto súvislosti odvolací súd je toho názoru, že poplatok za uzavretie zmluvy nie je podmienkou individuálne dojednanou, pretože z formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere je nesporné, že spotrebiteľ nemôže ovplyvniť jej obsah, aj keď má možnosť oboznámiť sa s ňou pred podpisom zmluvy (§ 53 ods. 2 Obč. zákonníka). Najmarkantnejším nedostatkom tohto poplatku je jeho neurčitosť v predmete plnenia. Predmet sporu vo veci samej sa netýka primeranosti medzi výškou tohto poplatku a akýmkoľvek plnením poskytnutým veriteľom, keďže sa tvrdí, že neposkytuje nijaké skutočné plnenie, ktoré by mohlo predstavovať protihodnotu tohto poplatku, takže otázka primeranosti tohto poplatku nemôže vzniknúť (C-143/13, bod 70). Z definície hlavného predmetu plnenia v zmysle Smernice je zrejmé, že poplatok, ktorý má pokrývať služby administratívneho charakteru, než to v ponímaní žalovaného predstavuje čokoľvek, nevymedzuje samotnú podstatu zmluvného vzťahu, preto rešpektujúc názor Súdného dvora EÚ, ide o vedľajší predmet plnenia a preto je administratívny poplatok spôsobilý byť neprijateľnou podmienkou. Teda nemožno uznať žiadnu z odvolacích námietok žalovaného v tejto súvislosti.

Vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci odvolací súd pre úplnosť odkazuje aj na ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. V súvislosti s týmto ustanovením možno konštatovať, že aj z jeho podstaty vyplýva nárok uplatnený žalobcom proti žalovanému v tomto konaní.

Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania predstavujúcich trovy právneho zastúpenia. Tieto pozostávajú z odmeny za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu žalovaného zo dňa 12.11.2015 v sume 81,69 eur + režijný paušál vo výške 8,39 eur + 20% DPH zo sumy 90,08 eur t.j. 18,02 eur. Celkom tak trovy právneho zastúpenia žalobcu v odvolacom konaní predstavujú sumu 108,10 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.